

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Jesus Christus dicit: Ego sum lux mundi. Qui videt per ipsum, admirandas invenit pulchritudines in doctrina ipsius, quos alii non percipiunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Sed dicunt, esse nescio quid in gratia efficaci, quod non sit in sufficiente. Quid est hoc dicere, nescio quid? Estne ex parte Dei? Estne, quod unam velit facere profectum, alteram manere inutilem? hoc absque impietatis notâ non potest affirmari: id esset enim dicere cum Calvino, quod vocet aliquos, ut non respondeant, quod adhibeat medicinam, ut non sanentur. Estne id ex parte peccatoris? Sed ipse nihil potest superaddere gratiæ, nisi quod abnuat, vel præbeat illi consensum suum; si hunc abnuat, non est defectus gratiæ, sed ipse solus committit defectum: si hunc præbeat, non facit ex solis suis viribus, nec ex aliquâ virtute, quam confert gratiæ, ut reddat

ipsam efficacem; sed ipse potius virtutem recipit à gratiâ, quæ cum adjuvet virtutem ipsius naturalem, facit ipsum operari salutem suam. Ex hoc intueri tibi licet, quod omnes, qui pereunt, ex sola sua pereant culpa; quodque omnes, qui suam operantur salutem, id obtineant, per gratiam & misericordiam Salvatoris nostri. Et ex hoc denique concludo, quod, si Jesus Christus nonnisi paucissimos converterit Judæos, non sit ex eo, quod non omnem suum impenderit zelum pro salute ipsorum; quodque si omnes è gratiis ipsius non hauserint fructum, id non fuerit nisi ex solo defectu & duritiâ cordis eorum.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus dicit: Ego sum lux mundi. Qui videt per ipsum, admirandas invenit pulchritudines in doctrina ipsius, quas alii non percipiunt.

ARTICULUS IV.

Quare tam pauci sequuntur Jesum Christum in opere & veritate,

Sit verum, prosequitur Onesimus, nationem Judæorum damnasse & reprobasse seipsam, eoque, cum tota carnalis fuerit ratam & acceptam non haberit doctrinam Jesu Christi, quæ tota spiritualis est. Sed Christiani ipsam agnoscunt & adorantes velut Deum suum;

unde venit, quod tam parùm celesti ipsius oblectentur Doctrinâ? Quare tam paucos videmus, qui ipsius amplectantur affectus & sensa, quique ambulant vias sublimes, quas ostendit nobis in suo Evangelio? Si quidem dicunt omnes, quod credant, ipsum Deum esse, vi-

Uuuu 3

tamque

támque ipſius, vitam eſſe Divinam, nihilque majus eſſe, quam aſſimilari ipſi in vita ſua, affectibus ſuis, deſideriis ſuis, exercitiis ac operibus ſuis. Quare non omnes videre eſt Chriſtianos cum gaudio frequentare & currere hanc viam? Nonnulli volant in ea, hicque ſuam inveniunt felicitatem; alii nonniſi reptant per eam, & nonniſi coacti accedunt illuc; & alii carpunt viam omninò contrariam: unde hoc venit?

Joan. 8. Hoc venit, reſpondit illi Eccleſiaſticus, ex eo, quòd, cum JEſus Chriſtus ſit ſolus vera lux mundi, ſicut ſcriptum eſt: *Ego ſum lux mundi*; qui oculos non aperit ad videndam hanc lucem, nihil videat, nihilque faciat, niſi quòd dubiis manibus prætentans viam ingrediatur, in morem miſeri cujuſdam cæci. Auſculta me benè, facillimè tibi hoc oſtendam. Benè judicas, quòd, cum ſol materialis ſit lumen totius mundi viſibile ac ſenſibile, ille, qui privatus fuerit hoc lumine, videre non poſſit ullam ex cunctis pulchritudinibus naturæ; incaſum fieret de ipſis illi ſermo, omniſque in vanum impenderetur labor, ſiquis per diſcurſum vel rationem, vellet illi deſuper dare informationem, nihil enim caperet ex omnibus.

Imaginare tibi pauperem illum cæcum natum, cui JEſus Chriſtus donavit lucem, uti reſertur in Evangelio ſancti Joannis: antequàm donaretur hoc favore, vivebat in medio cunctorum creaturarum viſibilem, & illarum videbat nullam; neſciebat, quid rei eſſet totus hic mundus magnus. Valde credibile eſt, ipſum circa eum petiſſe informationem, hancque dare ipſi pro viribus ſtudiſſe ipſius amicos, quantum ſpectat ad magnitudinem, pulchram diſpoſitionem, ſplendorem ac ornatum prodigioſi huius operis manuum Dei: ſed ex omnibus, quæ ipſi dicebantur, capiebat nihil.

Sentiebat quidem aliquid ſolidi ſub pedibus ſuis. Quid eſt hoc? Eſt terra, dicebatur illi, quæ non eſt niſi minima & inſima pars mundi; & nihilominus admodum amplæ eſt latitudinis & pulchritudinis admirandæ, quæ ſummâ voluptate demulceat intuentium oculos; ſiquidem cum deleſcet varietas, videre eſt hic varietatem maximam camporum, collium, prætorum, nemorum, rivorum, montium, vallium, climatùmque valde diverſorum: videre eſt hic per certos tractus & ſpacia civitates magnas, quæ non ſunt niſi congeries magnificorum palatiorum pulchro ordine

nc

Joan. 9.
Cæcus natus
comprehendi
dere non po-
teſt aliquam
pulchritudi-
nem viſibi-
lem.

Non compre-
hendit, quo-
modo terra
ſit facta.

ne dispositorum, pro commoditate & oblectatione plurimorum incolarum simul in hisce civitatibus habitantium, quorum unusquisque suam exornat & instruit domum pretiosâ suppellectile, eximiiis picturis, & aliis curiositatibus haud parùm oblectantibus aspicientium tum oculos, tum animos. Infelix hic homo, qui oculis caret, nec novit, quid sit videre, audit hæc omnia cum aliquali satisfactione; sed ex omnibus sibi dictis comprehendit nihil.

Non capit
quid sit aer.

Intelligebat benè, se respirare, & palpans manibus hinc & inde circum se, advertebat esse quid aliud, quòd aliâ ratione dispositum & fabri factum sit, quam terra. Quid est hoc? dicebatur illi: Hoc aliud est corpus incomparabiliter majus universâ terrâ, quæ tota integra circumcingitur ab illo, quod solidum non est & grave sicut terra, sed fluidum & leve. Invenire hic est immensa spatia super terram, quæ tota illuminata sunt lumine cœli; & in omnibus hisce spatiis invenire est ingentem multitudinem avium diversæ naturæ, coloris, magnitudinis, & differentium valde proprietatum, quibus liberrima est potestas supra nostra obambulandi capita, quæ vadunt & veniunt, unde quæque & quovis, ubi & quò libuerit ipsis, quæ

pernavigant celerrimè velut Oceanum magnum hoc aëris elementum, quæ gradum non faciunt in eo, & adsunt citissimè, quæ semetipsas suis sese sustentant & firmant alis in regione elevatâ supra vertices coronatos, quibus facultas non est ad ipsas usque suas porrigendi & protendendi manus. Miser hic cæcus, qui audit hæc omnia, nescit, quid sibi dicatur; impossibile est, ut sibi formet idæam taliter repræsentantem objectum, qualiter reipsâ habet.

Insper dicitur illi, hæc omnia parva esse & exigua si adducantur in comparisonem cum aspectu pulchritudinis cœli, quod miræ tum sublimitatis est tum magnitudinis, quod expansum videtur in morem conopæi regii supra totam machinam universi; quòd digiti Dei, qui confecerunt & collocarunt insigne & exquisitum hoc opus in excelsis, velut tectum domus suæ, locupletaverint illud innumerâ multitudine pulcherrimorum astrorum, quæ dum miro refulgent splendore, videntur velut totidem pretiosi lapides fundo inserti ceruleo. Verùm quòd pulchritudines hæ non spectentur in cœlo, nisi tempore noctis, eò quòd omnis illarum splendor obfuscetur de die majori splendore unici solis, quem Deus collocavit in medio cœlorum

Non potest
sibi formare
aliquam idæam
cœli &
astrorum.

ompre
que
terra
a.

rum & astrorum, velut fontem inexhaustum luminum, quæ torrentis in morem è suis in inferiora hæc omnia effundit oculis; quòd, quando is præsens est, omnes mundi venustates conspiciendas exponat luci; quando absens est, abscondat illas, omnesque homines reddat cæcos, lucisque usurâ privatos, quòd ipse sit, qui nostros constituat dies, nostrasque noctes, qui dividat tempora, annique tempestates; quòdque unico verbo, is solus quali afferat omnem mundo visibili felicitatem.

Quis dubitat, quin cæcus hic natus, inaudiens hæc omnia concipiat idæam magnæ cujusdam rei, unde rapiatur in admirationem, nescit tamen quid sit, & non est, nisi confusum quoddam chaos in imaginatione ipsius: Et quando annos integros explanare contenderis ipsi speciatim pulchritudinem colorum & lucis, omniumque rerum visibilium, impossibile est, ut concipiat & intelligat idipsum. Ratio clara est; quia cum nonnisi lumen sensibile ostendere illi possit pulchritudinem objectorum visibilium, isque hoc privatus existat, consequenter omnes pulchritudines visibiles respectu illius sunt, quasi non essent; quam luctuosissimam privationem vehementissime in suo deplorat corde,

Ah! si aliquando intueri mihi liceret speciosum hunc solem, qui totius naturæ est facula, quique lumine suo ostenderet mihi cunctas, quibus privatus sum, mundi pulchritudines!

In hac cordis ipsius amaritudine, præteriens JESUS CHRISTUS, vidit ipsum, & misertus illius, posuit lutum super oculos ipsius, dixitque illi: Vade, lava in natatoria Siloë; abiit & lavit, & venit videns, illicò aspexit lumen, & per lumen omnes mundi pulchritudines hæcenus nunquam à se conspectas. O Deus, quis enarrare posset ingentem ipsius admirationem, quam hæserit attonitus animo, quanto abreptus fuerit gaudio! aspiciēbat omnia, & omnia ipsi fuerunt nova, cuncta apparebant ipsi velut magna quædam prodigia. Quam speciosa sunt hæc! quam hæc omnia videntur mihi stupenda! incassum de his fiebant mihi verba, nil capiebam ex ipsis, nonnisi tenebrosum chaos circumferebam in mente meâ; sed modò video id, quod est, clarè intueor omnia, & aspicio pulchritudines, quas imaginari, quarum idæam mihi formare potuissem nunquam. Ecce tibi, quod in mundo materiali, & respectu lucis sensibilis omnino manifestum est; absque hæc impossibile est aliquid videre: quantum placuerit, loquere cæ-

Joan. 9.

Gaudium in
credibile cæci
nati, quod
do incipit
videre.

cō

co nato, sed absque luce sensibili comprehendet nunquam, quid sit dies, quid colores, quid cuncta objecta visibilia. Jam sequere me, atollamus modò altius cogitationes nostras.

Quando Jesus Christus asserit nobis, se esse lucem mundi, non loquitur de mundo hoc materiali, quem incolimus simul cum omnibus animantibus; sed de alio mundo supernaturali & spiritali, cujus jam supra mentionem fecimus, qui opus est gratiæ ipsius, & nostrarum habitaculum animarum. Hic mundus complectitur divitias & pulchritudines, quæ incomparabiliter antecellunt illas omnes mundi visibiles; sed impossibile est aliquam illarum videre, nisi illustratus quis sit divino lumine Jesu Christi. Ipse solus est sol speciosi hujus mundi; ipse solus demonstrare potest animabus illius pulchritudines: illæ animæ, quæ nihil ex ipsius participant lumine, sunt respectu omnium rerum supernaturalium, quod cæcus natus est respectu mundi naturalis: potest quidem ipsis fieri sermo de illius venustatibus, possunt deprædicari ipsius prodigia, sed nunquam ex ipsis quidquam comprehendent.

Quotidie fatigant se prædicatores in pulpitis clamando & annuntiando, quòd omnes res visibiles & corruptibiles non nisi

sint dignæ contemptu; quòdque res invisibiles & æternæ nostrum solummodò mereantur amorem; quòd anima præferenda sit corpori, quòd bona gratiæ usque adeò sublimiora & pretiosiora sint bonis naturæ, ut melius sit possidere unicum atomum gratiæ Dei, quàm omnia imperia mundi. Ingens populi multitudo hæc audit, & quasi nemo intelligit: judicabit forsitan aliquis per parvum & tenue quoddam lumen rationis, magni quidpiam ac veri latere illic; sed non capit, non comprehendit; est cæcus natus, cui loquaris de coloribus.

In casum dicetur illis, peccatum esse malum infinitum, reddens infelicem, quicumque circumferat illud in corde suo; quòdque homo, quantumvis sublimatus in folio, refulgens honore & gloriâ, natans totus in deliciis, & in omni bonorum terrenorum abundantia, longè infeliciores sit alligatis ad triremes mancipiis, si conscientiam habeat unico duntaxat peccato lethali obnoxiam; quòd sit divini objectum odii, quòd inferni flammæ, si in hoc statu perseveret, ipsi sint inevitabiles; quòdque ex hoc ansam non habeat ridendi, tripudiandi, seque felicem æstimandi, sed potius plorandi, sed lugendi, sed infelicissimum sese æstimandi cunctorum

Xxxx

ctorum

Vide Consult.
19. art. 5.

Jesus Christus
est sol in
mundo gra-
tiæ.

ctorum mortalium. Cogitabit quidem, aliquid forsan veritatis subesse in hoc; & fortassis etiam levem quemdam tunc sentiet timorem; sed non comprehendit, nec idæam sibi format rei, qualis est in seipsâ. Est cæcus natus, cui verba facias de coloribus.

Non capitur
quod vivere
sicut JEsus
Christus, ex-
cellentius sit
omni alio vi-
vendi genere.

Dic illi, quòd omnes vanæ mundi opiniones ipsum decipiant, quòdque judicare possit, vitam, quam infinita sapientia Dei, postquam Incarnata est pro salute nostrâ pro propriâ suâ personâ sibi elegit, longè nobiliorem esse debere, omni aliâ vitâ & vivendi ratione, hancque omnibus aliis esse anteponendam; quòdque cum is vixerit in humilitate, in paupertate, in afflictione, in contemptu, in exspoliatione universali omnium rerum mundanarum vir prudens, cui libertas sit eligendi vitam, qualem voluerit, præferre debeat hanc cunctis aliis, feliciorum se æstimare, videndo se pauperem, quàm divitem, beatiorum in afflictione, quàm in voluptate, in contemptu, quàm in honore: judicabit is quidem hoc verum esse, ex ratione, quòd veritas infinita decipi non possit; sed non comprehendet, in quo consistat pulchritudo hujus vitæ; non capiet ipsius idæam in sua mente, nec affectum erga ipsam in suo

corde; cùm necessariò careat lumine ad hoc videndum: Est enim cæcus, quem informes de coloribus.

Verùm si dicas illi, majorem esse suavitatem in amaritudinibus pœnitentiæ, & in omnibus asperitatibus vitæ austeræ, quàm in cunctis mundi voluptatibus ac deliciis: plus esse sublimitatis in profunda humilitate, quæ quiescere nos faciat in nostro nihilo, quàm in cunctis victoriis ac triumphis Cæsarium: quòd insuper abscondi in solitudine, se separare à mundi familiaritate, ad conversandum nonnisi cum Deo, incognitum esse mundo, contemptum à mundo, absque consolatione sensibili, quin & gravissimis operatum esse crucibus, sit vera sanctissimarum animarum felicitas, ubi plures invenerint paradysum in terra, unde deducti sint in paradysum cœli. Ipse nihil videbit ex his, nihil capiet, est homo constitutus in media noctis caligine, cui ostendere voles mundi pulchritudines. Quomodo voles, ut has videat? nihil ad hoc, quo summè indiget, habet luminis. Dicit quidem: Ecce tibi sensa & dogmata valde spiritualia, plurimumque omnem transcendentia naturam, sed horum pulchritudinem cernere non possum, nec eorum mihi formare idæam, multò

Non percipi-
tur, felicitatem esse in
vita austerâ.

multò minùs ea opere exequi. Et annum integrum ipsi loquere de mundi hujus supernaturalis pulchritudine, absque lumine divino omnem perdes operam, nec quidquam efficies.

O Divine JESU, tu solus vera lux es mundi, sinè te nulli animæ videre licet mundi hujus supernaturalis, qui gratiarum tuarum est opus, pulchritudines: miserere cæci hujus nati, fac ipsum videre lumen tuum, & per lumen tuum omnes pulchritudines mundi cœlestis. O quantâ perfundetur voluptate infelix hæc & cæca anima, si ingentem ipsi hanc exhibueris misericordiam! Ah! an ego sim in mora, an imputetur mihi? Respondebit tibi: lux non abscondit se, non vult aliud, nisi illuminare, cunctis se offert & exhibet oculis; sed quasi omnes hos ipsi claudunt, & plures se spontè excecant, ut miserè se privent aspectu admirandarum harum pulchritudinum, quæ omnium ipsorum abripunt. Ah! quare id faciunt? c. adversantur sibi ipsis, & cœcitati suæ?

Dux sunt rationes, quibus implexi semper tenentur miserabili hæc voluntariæ suæ cœcitatatis conditione. Prima est, quòd claudere oporteret oculos rationi humanæ, & renuntiare omni lumini naturali, si videre quis

vellet per lumen hoc supernaturalis; sed nemo est, qui facere hoc velit: Tam firmiter in hæremus, quando nitimur bonæ rationi humanæ, ut recedere ab illa nolimus, ad amplectendum lumen rationis superhumanæ, quod sæpiùs æstimatur ceu stultitia, à carnis prudentiâ. Nemo intelligit, quid dicat sanctus Apostolus Paulus: *Prudentia carnis mors est*: Et alibi: *Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc sæculo, stultus fiat, ut sit sapiens*. Quando dicitur: An magis quid consonum sit rationi, quam vivere suo commodo, si quis facere id potest? Nonnè æquum sit conservare honorem suum & fugere omnem, quantum quis poterit, contemptum? An prudentis sit hominis, infelicem esse velle in hoc mundo, cum possit esse felix? quando allegantur innumeræ ejusmodi rationes, quæ videntur plausibiles, jam canitur triumphus, & vix est, qui ab illis recedere velit; hinc lumen JESU Christi quasi ab omnibus repellitur, eòquòd omnem transgrediator rationem humanam, ipsam subvertat, prosternat, ratione quadam confundat, quam comprehendere & sufferre non potest, vixque est, qui ipsi oculos non claudat. Ite lumina divina, abscedite divinæ rationes, nihil nobis vobiscum commercii:

Xxxx 2

Rece-

Rom. 8.

1. Cor. 3.

Non fiat per
JESUM Chri-
stum, quòd
non videam-
us per ip-
sius lumen,

Ratio huma-
na impedit,
ne videatur
lumen JESU
Christi.

Job. 21. 4. *Recede à nobis, scientiam viarum tuarum nolumus.* Nihil rationis videmus in eo, quòd proponitis nobis; adhærebimus semper & innitemur bonæ rationi humanæ.

Natura abhorret videre lumina Jesu Christi.

Alia ratio, quæ quasi obstringit & inducit omnes ad claudendum oculos luminibus Jesu Christi, adhuc speciosior est & fortior. Natura statim horrore percellitur, ubi primùm vel obiter & ex transcurso intuetur lumina Christi, benè præsa-giens omnia fore secum perditâ, si magnæ hæc veritates dominari & tenere clavum incipiant in anima, seque illic constringant obedientiâ: Siquidem suis ibi privabitur voluptatibus, moriendum hic erit mundo ac sibi metipsi, portanda quotidie crux mortificationis, ad sequendum Jesum Christum, seque conformandum ipsius vitæ; & hoc est, quod ipsa abhorret. Quomodo hæc omnia inducam animo, quæ non nisi magnos mihi conciliarent angores, meamque cogerent ac violarent libertatem? viâ regiâ incedendum est mihi; modò agam vitam rationi admodum congruam, uti mos est viris bonis, abundè est pro me: Et exin neglectui habetur purissima Jesu Christi doctrina, veriorque sancti Evangelii spiritus, velut res, quæ non concernant nos, sed spectent ad alios.

Interim non intermittimus vocare nos Christianos, legere tamen volumus & auscultare Verbum Dei, approbamus e-gregias, quas nos edocet, veritates; sed hæc omnia metimur juxta regulam bonæ rationis humanæ: sumimus exin, quantum nobis conducit, ut vitam ducamus honestam, nec angamus multum naturæ inclinationes; ita ut divina Jesu Christi lumina, ejusque dogmata non sint rationis & vitæ nostræ regula; sed speciosa nostra ratio humana regula sit æterni hujus luminis, quod illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum: illud accomodare se debet prudentiæ nostræ humanæ, nostrisque inclinationibus naturalibus, quas honestas judicamus, alias illius nihil aridet nobis. Adhuc multum id est, si credamus rescindere nos id, quod vitiosum videtur nobis & minus consentaneum rationi; sed ultra progredi & renuntiare luminibus rationis humanæ, & inclinationibus naturæ, quæ innocentes & noxæ expertes nobis videntur, ut attollamus nos altius & vitam ducamus supernaturalem ac prorsus divinam, juxta exemplum & animum Jesu Christi, nemo quasi hoc capit, hoc intelligit idioma. Pondera hoc bene, Onesime, & invenies hanc

Quanta cor-ruptela, moderari velle veritates divinas juxta rationem nostram humanam.

hanc veram esse rationem, quare Jesus Christus sic repudietur à mundo, & quare non solum paucissimos converterit Judæos, sed etiam inter ipsos Christianos tam pauci sint, qui approbent & sequantur puram ipsius doctrinam: plurimi vivunt nonnisi sensibus, uti animalia; alii non pauci ratione se dirigunt, uti Philosophi; paucissimi vivunt ut veri Christiani, supra sensus, & supra rationem.

Nihilominus fuit & adhuc videre est, qui clarè intueantur mundi hujus supernaturalis, quem mundum gratiæ nuncupamus, pulchritudines, respectu quarum cæteri omnes cæci sunt, & cæci nati, qui quæ ita oblectentur illis, ut cætera omnia contemnunt ad ipsas amplectendas. O! quantum complaceat sibi Deus exhibere animæ favorem hunc omnino prodigiosum, ut auferat ipsis cæcitatem hanc spirituales, ipsaque clarè intueri incipiat pulchritudines divinas vitæ Jesu Christi, ipsius doctrinæ, ipsius Spiritûs, ipsius affectuum, ipsius operum? O Deus! quid erit cum illâ? quid accidet illi? longè major erit ipsius admiratio, quàm cæci nati, dum aspicere incepit pulchritudines mundi sensibilis: Quanta gaudii abundantia obruet illam? quidquid

videt, nonnisi videt prodigia, quibus ipsius abalienatur animus, quibus ipsius attollitur cor supra omne id, quod unquam sibi poterat imaginari. O quàm longè hic aliam intueor regionem, quàm illam naturæ, alias pulchritudines, alias divitias, alias pretiositates, quas non noveram! quantum excellentiæ, quantum gloriæ in profunda humilitate? Videbatur illa mihi prorsus contempta; & ecce attollitur ad thronos Angelorum. Quantas divitias! quantam voluptatis abundantiam in altissima paupertate! videtur ipsa esse nihil, & possidere nihil; & ecce possidet omnia; ipsius enim thesaurus est Deus: prò deesse quid possit ipsi, qui possidet Deum! quantam suavitatem, quantum dulcorem, in asperrimæ pœnitentiæ amaritudine! quàm profundam pacem, quàm solidum solatium in portanda divini Magistri nostri Cruce! Mundus cæcus nonnisi meras hic intueatur miserias, & nescit superabundantiam gaudii in omni tribulatione nostra.

Toties id mihi dictum fuerat, & capiebam nunquam, quia nonnisi sequi volebam lumina rationis humanæ, quæ in omnibus hisce cæcitatibus; sed modò dum oculos obseravi propriis intellectûs mei naturalis & ratio-

Xxxx 3

nis

Admiratio & gaudium animæ illustratæ luminibus Jesu Christi, dum clarè videt pulchritudines mundi gratiæ.

Affectus &
vota animæ
illuminata.

nis humanæ falsis luminibus, ut referarem eos vero lumini JESU Christi, clarè id video, certitudinem de eo possideo, nec ulum vel minimum hæc super re mihi superest dubium. Deserere cuncta pro Deo, & possidere non nisi ipsum solum, summè est esse divitem; humiliare se, annihilare se propter Deum, maxima est dignitas, summus honor, quem assequi quis possit super terram; portare Crucem & pati pro Deo, absque ullo solatio humano, verus paradus est animæ; id luculenter video, id sentio, id gusto, de eo dubitare non possum.

Proposita
animæ à JESU
Christo illu-
strata.

Immò postquam divini hujus luminis radii magis aliquam illustrarunt animam, quàm prodigiosos videre est dimanare exin effectus? omnia in hac anima videas quasi susque deque versa. Vale munde, valete voluptates, valete divitæ, valete curæ corporis, vitæ, sanitatis, valete amici, consanguinei, societates, commercia cum creaturis. Ades dum solitudo, ades dum pœnitentia, ades dum æternitatis memoria, ades dum imitatio vitæ JESU Christi, amabilissimi Salvatoris mei, adeste religiosa, quæ me docuit, mortificationis & abnegationis opera; vos agnosco, vestrum decorem video, vos diligo, nec ulli, nisi vobis deinceps invigilabo.

Et mundus, qui tam inusitata cernit mutationem, in qua nihil comprehendit, totus attonitus hæret & stupefactus. Quantum ad me, nescio, quâ ratione homo iste aggredi potuerit ejusmodi genus vitæ: Verum est, nescis, nihil hic vides, quia cæcus es respectu pulchritudinum, quæ rapuerant hominem istum; sed si vidisses, quod ipse vidit; faceres quod ipse fecit.

Discursus hic commovit Onesimum. Optarem, inquit, parvum divini hujus luminis radium, qui ostenderet mihi omnes has sensibus & rationi humanæ absconditas pulchritudines. Sed quâ ratione? Non benè novi JESUM Christum; non arrident mihi ipsius dogmata, effata ipsius & placita. Quid facere possem, ut illorum obtineam cognitionem? frequenta scholam ipsius, consule pium nostrum Ecclesiasticum; schola ipsius est oratio, schola ipsius est Sacræ Scripturæ lectio cum spiritu humili, docili, & cognoscendi ipsum aviditate succenso, schola ipsius est prædicatio. Asculata Verbum Dei cum bonis, quas afferre oportet, dispositionibus. Sed has nescio: dicam tibi hic illas, hisque nostræ finem imponemus Consultationi.

Quid facien-
dum ut ab-
quis illumi-
nari merea-
tur a JESU
Christo.

ARGU-